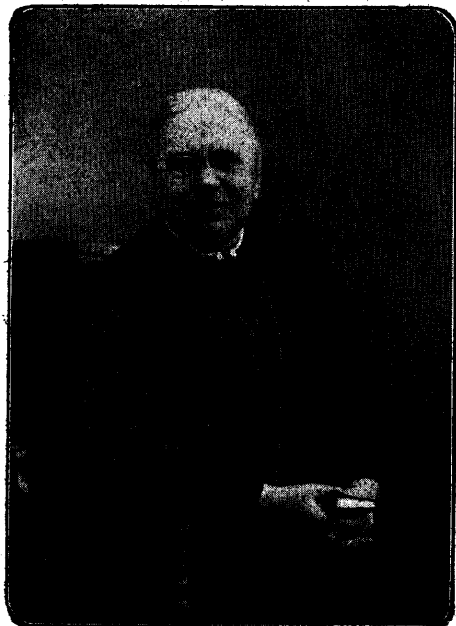

Christiane Lund,

—o—

Lærerinde ved N. Zahles Skole siden 1874. — Forstanderinde ved N. Zahles Seminarium fra 1900—1916.

Der er Højtid i min Stue, saadan som der bliver, naar en kær og sjælden Gæst træder ind.

Christiane Lund sidder hos mig og taler begejstret om alt det, som opfylder hende. Haaret er blevet lidt mere hvidt, men Øjnene straalere med samme Glans nu som for 15 Aar siden, da vi mødtes første Gang.

Og som vi nu sidder der hyggeligt sammen, trænger Minderne ind paa mig fra disse tre Aar paa N. Zahles Seminarium, som jeg har levet under Christiane Lunds kærlige Aand og gode Indflydelse.

Jeg ser hende endnu paa Katederet som den samvittighedsfulde Lærerinde i Religion og Kirkehistorie. Det var slet ikke let at opfylde de Krav, hun stillede til os, for hun forlangte *Selvstændighed* i Fremstillingen, hvadendten det nu gjaldt om at fortælle et Stykke Kirkehistorie eller at fortolke Esaias. Det var sandelig ikke „Klasseundervisning“, men „Enkeltmandsundervisning“, og der var intet Haab om at faa en Redningsplanke sendt ud i Form af et vel tilrettelagt Spørgsmaal. Man maatte klare sig alene. — Men naar saa Christiane Lund selv tog fat, da forstod hun som faa at give sit Stof Liv og Varme, hele hendes af Kristendommen saa stærkt gennemtrængte Per-

sonlighed traadte os i Møde, og hun øvede en Indflydelse af uberegnelig Værdi paa de store Skarer af unge, som Aar efter Aar samledes om hende.

Det var dog især i sit Forhold til Eleverne uden for den egentlige Undervisningstid, at hun fik saa stor Betydning for de fleste af os.

Hun var os en god Ven, til hvem vi kunde komme med alle vore Sorger og Bekymringer. Aldrig mødte man Ligegyldighed eller Kulde, altid Forstaaelse, Trøst, Opmuntring.

Jeg mindes ogsaa Christiane Lund som den aandfulde Foredragsholder og Sagafortæller og som den, der aldrig forsøgte at skrive en lille Sang til alle Skolens Fester, og jeg ser hende som den glade, hyggelige Værtinde ved vore Udflugter, eller naar vi var hendes Gæster paa „Kildehuset“ i Rungsted.

Mange, mange gode Minder samler sig om Christiane Lund. Men maaske vilde en Del af dem alligevel være blegnet i Tidens Løb, hvis hun ikke havde været saa trofast i sit Forhold til gamle Elever. Hun vedblev at følge os, for hende blev man aldrig fremmed; hver Gang jeg har mødt hende igen, undertiden med Aars Mellemrum, har jeg altid fundet hende uforandret i sit Venskab, men aldrig stillestaaende i sin Udvikling; hendes Evne til at forny sig er enestaaende. Saaledes er det f. Eks. sket, at hun i de senere Aar er blevet stærkt opfyldt af Kvindesagen, og medens jeg selv i min Tid hørte lidt eller intet paa Seminariet om denne Sag, som allerede dengang interesserede mig stærkt, har Frk. Lund nu holdt en Række Foredrag for de unge om Kvindesagen og dens For kæmpere i Norden (om Camilla Collet, Fredrika Bremer, Mathilde Fibiger o. m. a.) og skrevet mange udmærkede Sange om forskellige Emner Kvindesagen vedrørende.

Naar Christiane Lund nu forlader sin Stilling som Forstanderinde ved N. Zahles Seminarium, en Stilling, hun har beklædt siden Aar 1900, medens hun har været knyttet til Skolen, lige siden hun tog Eksamen i 1874, da er der mange, mange Lærerinder, som vil mindes hende med Taknemmelighed.

Selv forlader hun denne Gerning, som har været hendes Livs Indhold, hendes Stolthed og Glæde, med dette vidunderlige ukuelige Livsmod, som er ejendommeligt for hende. Med Begejstring taler hun om den Lykke,

det har været for hende at arbejde med de unge, et Arbejde, hun nu maa opgave, ikke paa Grund af Alder eller Træthed, men fordi hun i de senere Aar er blevet noget tunghør, en Lidelse hun bærer paa den mest beundringsværdige Maade. Aldrig blev Undervisningen for hende „Routine“, aldrig stivnede hun i en bestemt Form, og altid bevarede hun sin urokkelige Tro paa Ungdommen.

Og nu, hvad nu?

„Guds Arbejdsmark er overalt“, svarer Christiane Lund, „og ikke blot i N. Zahles Seminarium.“

Naar hun kommer tilbage fra en Rekreatjonsrejse, hun agter at foretage til Norge, vil hun tage nye Opgaver op, og det er jeg vis paa, at hvad det nu end bliver, vil det blive til Velsignelse.

Kolding, 21. April 1916.

Joh. Lund Jakobsen.

Litteratur.

—o—

Dora Overgaard: Glas malersken — en Udstillingsfortælling fra det lykkelige Belgien. — 151 S. — H. Hagerups Forlag.

Det er en Glæde at forny Bekendtskabet med denne fine, højt kultiverede og talentfulde kvindelige Forfatter. Dora Overgaard har, siden hun skrev sin sidste Bog, tilegnet sig et Herredømme over Sproget, en Fart og Farve over Skildringerne, og en træffende Sikkerhed i Skitseringen af de mange Typer af forskellig Nationalitet som under Fortællingens Fremadskriden dukker frem og forsvinder i det internationale Mylder, der som en levende Strøm skyller gennem det dengang saa lykkelige Belgiens Hovedstad i Udstillingsaaret 1910. Rent bortset fra den vemodige Interesse det altid har at læse om de Steder, som Verdenskrigen nu hærgende er gaaet henover, vilde denne lille Bog ogsaa uden at være set paa Krigens brandrøde Baggrund have vundet taknemmelige Læsere i den Kreds, som ikke blot læser en Bog for Handlingens og det indspundne Kærlighedsmotivs Skyld, men glæder sig ved at faa sin Forestillingskreds udvidet gennem Indblik i Forhold, som man ikke selv har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med. Og af denne Bog er der meget at lære baade om det fordums og det moderne Belgien. Forfatterens